

திருக்குறளில் 'தி'ந்திரம் Thirukuralil 'Thi' Thiram

முனைவர் ப.சு. மூவேந்தன் / Dr. Pa.Su. Mooventhan¹

Abstract

Thirukkural is a unique literature in the literary world. It expounds the Tamil legacy and its heritage. It is not premised on any religion, or it stands in the way of Tamil as a religion. It epitomizes wisdom and insights that can be absorbed and internalised by all living in the world. It considers the world's humanity as one. Innovation in word, uniqueness in poetic sense, unprecedented in format are the hallmarks of the great literary work. The world, the worldly things and the movement (beliefs and practices) of the world are the words that are prevalent in this Tamil literature. The thoughts of the world and its people were always in the thinking-gamut of Tamils. These are handled deftly by the poets for visual representation, commentary and philosophical content in a reflective or retrospective manner. The concept of the "first" is the resultant of a contemplative approach to the world and its state of affairs. Living with nature has been the top priority of the Tamil people. They greatly believed living life blended with nature such as Land, water, fire, air and sky. They strongly believed that the world's existence is based on these. Consequently, the Sangam poets gave a lot of prominence to nature and its elements in their creations. Thiruvalluvar not only highlighted the nature of the worldly things but also provided powerful insights of wisdom through them. His social experience and observation and the accent on the enormous strength of the nature's five forces have been demonstrated in the Thirukkural on many instances. The discovery of the fire in the stone-age brought about a lot of changes in the way of life of the people who had lived then. The utility of fire was considered to be the basis for social and cultural development of humanity. The Tamils understood the nature of the fire's heat and luminosity. Their religion perceived fire as God and God as fire. They venerated it. They fear fire and worshipped it. They had the faith that fire is the rectifier for human-misgivings. They believed that they could attain salvation by burning the dead. There are a lot of words in Tamil that originate from the Tamil word for Fire. Thiruvalluvar not only used Fire as a physical form in his work he also used fire and its characteristics in a metaphorical way. He provided virtuous insights using the description of the various characteristics of Fire. This article aims to elicit the deftness in which he has show-cased various virtues and ideals of a man in the social, personal worldly aspects of man various divisions of Thirukkural.

Date of submission: 2019-05-01
Date of acceptance: 2019-06-09
Date of Publication: 2019-07-30
Corresponding author/s
Name: Dr. Pa.Su. Mooventhan
Email:psmnthn757@gmail.com

Key Words: World, five nature, Azhal, Eri, Sudar, Thanal, Fire, Heat

கருதுகோள் (Hypothesis)

தமிழ் இலக்கிய மரபில் அறம் சிறப்பிடம் பெற்றது. மானுட சமூகத்தை வளப்படுத்துவன அறங்கள் ஆகும். திருக்குறள் எக்காலத்திற்கும் ஏற்றதும் ஏற்றுக் கொள்வதுமான அறங்களைக்

கூறுவது. அவ்வாறு அமைந்திருப்பதற்கு அதன் கருத்தியல் வளமும் அறமுரைக்கும் புலப்பாட்டு முறைகளும் அடிப்படையாக அமைந்திருக்கின்றன. திருவள்ளுவரின் உலகியல் நோக்கும், இயற்கையியல் அறிவும்

¹ The author is an Assistant Professor in the Department of Tamil Studies & Research, Annamalai University, Annamalai Nagar, Tamil Nadu, India. psmnthn757@gmail.com

அறக்கருத்துக்களை எடுத்துரைப்பதற்குத் துணைநின்றன. திருவள்ளுவர் அறமுரைத்தலோடு அறிவியல் விளக்கங்களையும், இயற்கையின் ஆற்றல்களையும் இயற்கையின் தன்மைகளையும் இயல்பாகவும் அறத்திற்குப் பொருந்தவருவதாகவும் இலக்கிய நயம்படவும் ஆண்டுள்ளார் என்பதனைக் கருதுகோளாகக் கொண்டு இக்கட்டுரை அமைகிறது.

அறிமுகம் (Introduction)

திருவள்ளுவர் உலகின் இயக்கத்திற்கு முதன்மைப் பொருளாக விளங்கும் நிலம், நீர், தீ, வான், வளி ஆகியவற்றின் இயல்புகளை அறிவியல் அடிப்படையில் எடுத்துரைத்ததோடு, அவற்றின் தன்மைகள், தேவை, பயன்பாடு ஆகியன பற்றி இந்நூலில் எடுத்துரைத்துள்ளார். நிலத்தின் வன்மையும், நீரின் தன்மையும், தீயின் வெம்மையும், காற்றின் மென்மையும், வானின் வெறுமையும் திருக்குறளில் கருத்துவிளக்கப் பொருள்களாகக் காட்டப்பட்டு அதன் வழியாக அறக்கருத்துக்கள் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.

ஐந்தன் ஆற்றலை வலியுறுத்தும் போக்கில் அமைந்த திருக்குறளில் தீ, தீயின் இயக்கம், ஆற்றல், தீயின் இயல்புகள், தீ தரும் இன்பம் ஆகியன அறம், பொருள், இன்பம் ஆகியனவற்றுக்கு இலக்கிய நயநோக்கில் ஆளப்பட்டுள்ள திறத்தினை இக்கட்டுரை எடுத்துரைக்கிறது.

ஆய்வு விரிவாக்கம் (Research Elaboration)

திருக்குறட் சிறப்பு

திருக்குறளின் அறக்கூறுகள் இன்றைக்கும் நமக்குத் தேவைப்படுகின்றன. மனித வாழ்க்கையைச் செம்மைப்படுத்துவதற்காக மட்டுமன்றி, மானுட வாழ்வில் அறத்தைப் பின்பற்ற வேண்டியதன் தேவையை எடுத்துரைப்பதாக அமைந்த நூலாகத் திகழ்கிறது.

திருக்குறளின் தேவையினை “மானுடம் தழைக்க எழுந்த நூல் திருக்குறள் ஒன்றே. அது தமிழ் மண்ணுக்கும் மக்களுக்கும் மட்டுமன்றி, உலக மக்கள் யாவர்க்கும் அறங்களை

வகுத்துரைக்கிறது. திருக்குறள் கருத்துக்கள் இன்றைக்கும் நமக்குத் தேவைப்படுகின்றன” என்று பேராசிரியர் பொற்கோ (2010: 9) குறிப்பிடுவதால் திருக்குறள் எக்காலத்திற்கும் தேவைப்படும் நூலாக விளங்குவது தெளிவாகிறது.

தமிழின் பெருமைக்குச் சான்றாக விளங்கும் நூல் திருக்குறள் ஆகும். இலக்கிய நூல்களின் இயல்புகள் யாவற்றையும் ஒருங்கே பெற்ற நூலாகவும் திகழ்கிறது. “எல்லா இலக்கியங்களின் இயல்புகளையும் ஒருசேரப் பெற்று விளங்கும் நூலாகத் திகழ்கிறது” என்று இதன் சிறப்பினை வசுப. மாணிக்கனார் (1990: 12) கூறுவர்.

ஐந்தன் ஆற்றலும் தீயும்

நிலம், நீர், தீ, வான், காற்று என்னும் ஐந்தன் கலவையால் உருவானது நாம் வாழும் உலகம் என்பதனைத் தொல்தமிழர்கள் நன்கறிந்திருந்தனர். இவை உலக இயக்கத்திற்கு முதலாவதாக நிற்பதோடு மட்டுமல்லாது, உடலை இயக்குவதற்கும் துணைசெய்கின்றன. ஐந்தன் ஆற்றலும் இணைந்து செயலாற்றும்போது மட்டுமே உலகமும், உடலும் சரியாக இயங்கும். இவற்றின் செயல்பாட்டுக் கலவையால் உண்டானதே உலகம் என்ற கருத்தினைத் தொல்காப்பியர்,

“நிலம்தீ நீர்வளி விசும்போடு ஐந்தும்

கலந்த மயக்கம் உலகம் ஆதலின்”

(தொல், பொருள், கு: 635)

என்பதன் வழி எடுத்துரைக்கிறார். இப்பொருள்கள் உலகின் இயக்கத்திற்கு மட்டும் அன்றி, உயிரின் இயக்கத்திற்கும் அடிப்படையாக அமைந்தவை. இத்தகு அறிவியல் நுட்பத்திறன் திருவள்ளுவரால்,

“மிகினும் குறையினும் நோய்செய்யும் நூலோர்

வளிமுதலா எண்ணிய மூன்று”

(குறள்: 941)

என்னும் குறள்வழி காட்டப்பட்டுள்ளது. இப்பொருள்கள் தத்தம் ஆற்றலில் செயல்பாடுகளில் மிகினும், குறையினும் அது

உடலுக்கும் உலகத்திற்கும் நோயாக அமையும் என்பது இதன்வழி காட்டப்படுகிறது.

வஞ்சம் பொருந்திய மனத்தையுடையவனின் மறைவான தீய ஒழுக்கத்தை அவனது உடலை இயக்கும் ஐம்பெரும்பூதங்கள் அனைத்தும் தமக்குள் சிரிக்கும் என்பதனை,

“வஞ்ச மனத்தான் படிற்றொழுக்கம் பூதங்கள்

ஐந்தும் அகத்தே நகும்.” (குறள்: 271)

என்று காட்டுகிறார். இதனால் உடலின் இயக்கத்தை ஐம்பெரும்பூதங்களே ஆள்கின்றன என்பது தெளிவாகும்.

திருக்குறளில் ‘தீ’ந்திரம்

தீயின் திறமும் ஆற்றலும் தொல்தமிழர்களால் நன்குணரப்பட்டிருந்தன. தீயின் கண்டுபிடிப்பால் தமிழர் வாழ்வியல் நிகழ்ந்த பண்பாட்டு, நாகரிக மாற்றங்கள் குறிப்பிடத்தக்கவையாகும். ஆதலால் தீ என்னும் சொல் தமிழர்களிடையே பெருவழக்காக இருந்துள்ளமை தெளிவுறுகிறது. தீ என்னும் சொல்லை வேர்ச்சொல்லாகக் கொண்டு பெருமளவிலான சொற்கள் உருவாக்கப்பெற்றுள்ளன. இவை யாவும் அதன் இனிமை, தீமை, தீந்திரம், மிகுதி, வெறுப்பு, உயர்வு போன்ற பொருள்களைத் தருவதாக அமைந்துள்ளன.

திருவள்ளுவரும் தீ என்பதனை அடிச்சொல்லாகக் கொண்ட சொற்களை ஆண்டுள்ளார். திருக்குறளில் தீயின் இயல்புகளைக் காட்டக்கூடிய சொற்கள் அதன் தன்மைகளோடு பொருந்தவரும் விதத்தில் அழல் (கு. 1128), எரி (குள். 308, 1148), கொல்லி (கு. 306), சுடர் (கு. 267), தீ (குள். 129, 674, 671, 929, 1104, 1159, 1260) என்ற சொற்களால் காட்டப்பட்டுள்ளன. இவை ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு பொருள் குறித்தனவாகத் திருவள்ளுவரால் ஆளப்பட்டுள்ளன.

‘தீ’ என்னும் சொல் ஒரெழுத்து ஒருமொழியாக நின்று, அறிவு, இனிமை, உபாயவழி, ஓர் எழுத்துமொழி, கொடுமை, தீமை, தீயென்னேவல், நரகம், நெருப்பு, சினம், நஞ்சு, ஞானம் என்ற பொருள்களைத் தருவதாகத் தமிழகராதி (2010: 420) காட்டுகிறது.

இங்கு தீ என்னும் சொல்தரும் பொருள்களில் நெருப்பு என்னும் பொருளில் ஆளப்பட்ட செய்திகள் மட்டும் காட்டப்படுகின்றன.

அறத்துப்பாலில் தீ

திருக்குறளின் முப்பால் பகுப்பிலும் தீ என்னும் சொல் தரும் பொருளின்வழியாக அறக்கருத்துக்களை எடுத்துரைத்துள்ளார் திருவள்ளுவர். திருக்குறளின் அறத்துப்பால் தனிமனிதன் தன்னைத் தூய்மையாளனாகவும், ஒழுக்கப்பண்பினனாகவும் மாற்றம் பெறுவதற்குரிய அறங்கள் வகுத்துரைக்கப்படுகின்றன. தீ எவ்வாறு ஒளிவிடுதல், தூய்மை, சுத்தம், அழித்தல் ஆகியனவற்றை இயல்பாகக் கொண்டுள்ளதோ, அது போன்றே தம்மை ஒளிவீசித்திகழ்பவனாகவும், தூய்மை செய்துகொள்பவனாகவும், மனமாசுக்கள் நீங்கி சுத்தமாகுபவனாகவும், ஒழுக்கக்கேடானவற்றை அழித்து வாழ்பவனாகவும் விளங்கவேண்டிய தேவையை வலியுறுத்துகிறார்.

தீயின் ஒளிய தன்மை

சுடராக ஒளிர்வது தீ. அது தீபமாக நிற்கையில் அறிவையும் ஞானத்தையும் காட்டுகிறது. அது உலகின் அக இருளையும், புறஇருளையும் போக்க வல்லது. தன்னைச் சார்ந்த யாவற்றையும் தனக்குள் இணைத்துக் கொள்வது. தூய்மைசெய்வது. செப்பமிடுவது. அவ்வகையில் தீ மானுட வாழ்க்கைக்கு எல்லாநிலைகளிலும் தேவையான ஒன்றாக விளங்குகிறது.

இத்தகு தீயின் ஆற்றல், தூய்மைப்படுத்துவதற்குத் துணையாகும் பாங்கினை ஒரு குறள்வழி காட்டுகிறார் திருவள்ளுவர். தங்கமானது நெருப்பிலிட்டுச் சுடச்சுட பொன்போல் ஒளிரும். தன்னுள்ளே மறைந்திருக்கும் மாசு நீங்கும்போது சுத்தமாகவும் தூய்மையாகவும் ஒளிரும். தான் தூய்மையாகிவிட்டதை ஒளியாக நின்று காட்சிப்படுத்தும். வாழ்வில் ஏற்படும் தொடர்ச்சியான துன்பங்கள் வாழ்வில் சலிப்பை ஏற்படுத்தினாலும், அவ்வாறு பெறும் துன்பநிலைப்பாடு மனிதனைச் செப்பம் செய்வதற்கே என்று அதனை ஏற்றுக்

கொண்டால், துன்பங்களைக் கண்டு அஞ்ச வேண்டுவதில்லை என்கிறார் திருவள்ளுவர்.

“சுடச்சுடரும் பொன்போல் ஒளிவிடும் துன்பம்

சுடச்சுட நோற்கிற் பவர்க்கு.”
(குறள்: 267)

தவ வாழ்க்கை மேற்கொள்வோர்க்கு ஏற்படும் தொடர்ச்சியான துன்பங்கள் அவர்தம் வாழ்வில் தூய்மையை நிலைபெறச் செய்வதோடு, ஒளியாக நின்று நிலைக்கச் செய்யும் என்பதனை விளக்கும் இடத்தில் மாசடைந்த தங்கம் தீயிலிட்டுச் சுவதன் மூலமாகப் புறத்தூய்மையும் அகத்தூய்மையும் பெறும் என்ற அறிவியல் உண்மையைக் காட்டுகிறார்.

தீ மருந்தாகும் தன்மை

வாளால் அறுத்தும், அறுபட்ட இடத்தைச் சுட்டும் ஆற்றுவது தொல்தமிழரின் அறுவை மருத்துவ முறையாகும். அறுத்துச் சுட்டபுண் ஆறிவிடும். என்றாலும், அந்த வடு நீங்காது நிலைத்துவிடும். இது தீயினால் ஏற்பட்ட புண்ணின் இயல்பாகும். வாள்கொண்டு அறுத்துப் பின்னர் சுட்டு ஆற்றுவிக்கும் மருத்துவ முறையினை,

“வாளால் அறுத்துச் சுடினும் மருத்துவன்பால்

மாளாத காதல் நோயாளன் போல்.”
(பெருமாள் திருமொழி. 690: 12)

என்னும் குலசேகர ஆழ்வார் பாடலடிகள்வழியும் உணரலாம்.

தீயினால் ஏற்படும் புண் தீப்புண் ஆகும். அது வடுவாக நிற்கக் கூடியது. தீயினால் ஏற்பட்ட புண் புறத்தே தன்னைக் காட்டிக்கொண்டிருந்தாலும் உள்ளே ஆறி இருக்கும். ஒருவன் நாவினின்று வெளிப்படும் கடுஞ்சொல் உள்ளும்புறமும் வடுவாக நிலைத்துவிடும் என்ற அறவுரைக்கு ஆண்டள்ளார் திருவள்ளுவர்.

“தீயினால் சுட்டபுண் உள்ளாறும் ஆறாதே நாவினால் சுட்ட வடு” (குறள்: 129)

தீயினும் தீச்சொல் கொடியதாக விளங்கும்

தன்மையை தீயினாற் சுட்ட புண்ணையும் நாவினால் சுட்ட வடுவையும் கொண்டு காட்டுகிறார். “ஒருவரது உடம்பில் தீயினால் சுட்ட புண் வெளியில் ஆறாது கிடப்பினும் உள்ளத்துள் ஆறிவிடும். நாவினால் கடுஞ் சொற்கூறிச் சுட்ட வடு மனத்தினுள் எப்பொழுதும் ஆறாது கிடக்கும்” என்று தமிழண்ணல் (1999: 76) இதற்குப் பொருள்விளக்கம் தந்துள்ளமை குறளின் பொருள்நயத்தைக் கூட்டுவிக்கிறது.

பேரெரியாகும் இயல்பு

தீ தன்னைச் சேர்ந்த யாவற்றையும் அழித்தொழிக்கும் இயல்புடையது. மிகச்சிறிய அளவிலான தீ பெருமளவிலான அழிவுக்கு வழிவகுக்கும். இவை தீயின் இயல்பு. அத்தீயின் இயல்பினை ஒருவன் தன் உள்ளத்தில் கொள்ளும் சினத்திற்கு ஒப்பானதாக்கிக் காட்டுகிறார் திருவள்ளுவர்.

சினம் கொள்பவர் பிறரை வருத்துவதுடன் தானும் கெடுவர். கோபமாகிய கொடிய நெருப்பு, சினமுற்றோரையே அழிப்பதோடு, அவர் அடையத்தக்க எல்லா நன்மைகளையும் அடைத்துவிடும்.

“சினம்என்னும் சேர்ந்தாரைக் கொல்லி இனமென்னும்

ஏமப் புணையைச் சுடும்” (குறள்: 306)

தீ தன்னைச் சேர்ந்தாரைக் கொன்றொழிக்கும். ஒருவன் தன் உள்ளத்தில் ஏற்படுத்திக் கொள்ளும் சினம், அவனையும் அல்லாது அவனைச் சார்ந்தவர்களையும் அழிவுக்கு இட்டுச் செல்லும். தீயைவிடக் கொடியது சினம் என்பதனை விளக்கும் இடத்தில் தீயின் இயல்பினைக் கூறி, சினத்தை அடக்கவேண்டியதன் தேவையை உணர்த்துகிறார்.

சினமும் தீயும்

தீ, எரியும் காலத்து மிகப்பலவாகிய சுடரினைத் தரவல்லது. நெருப்பில் இடப்படும் பொருள் தன் புறத்தன்மையை இழக்கிறது. பழைமைப் பொருளாக மாறுகிறது. பெருநெருப்பில் தோய்வது போன்ற துன்பத்தை ஒருவன் செய்தபோதிலும் அவன்பால் கோபப்படாமல் இருப்பதே

நன்மை தருவதாக அமையும் என்ற அறக்கருத்தினை விளக்குவதற்கு நெருப்பின் சுட்டெரிக்கும் தன்மையைக் காட்டுகிறார்.

“இணர் எரி தோய்வன்ன இன்னா செயினும்

புணரின் வெகுளாமை நன்று” (குறள்: 308)

தமக்கு நெருங்கிய நண்பன், சுடர் பலவாக எரிகின்ற நெருப்பில் தோய்ந்தாற்போன்ற துன்பத்தைத் தந்தாலும் அவன் மீது சினம் கொள்ளாது இருத்தலே சிறந்த நட்புக்குத் தரும் பண்பாடாகும் என்பதனை இதன்வழி காட்டுகிறார்.

வருமுன்னர்க் காக்க

துன்பம் வருவதற்கு முன்னரே காத்துக் கொள்ளுதல் அறிவுடைமையாகும். அது நலவாழ்வுக்கு அடிப்படை. அவ்வாறு காத்துக் கொள்ளாதவனுடைய வாழ்க்கை இடரில் வீழும். இக்கருத்தை விளக்குவதற்குத் திருவள்ளுவர் கொழுந்துவிட்டு எரியும் தீயின் முன்னர் வைக்கப்பட்ட வைக்கோல் எவ்வாறு எளிதாகக் கருகிச் சாம்பாலாகி விடுகிறதோ அவ்வாறு நீயும் அழிந்துபோவாய் என்று எடுத்துரைக்கிறார். அடர்த்தி குறைந்த, மெலிய பொருள்கள் தீயை எளிமையாகப் பற்றிக்கொள்ளும். அவை அழிவுக்கு வழிவகுக்கும் என்ற அறிவியல் உண்மை இங்கு எடுத்துரைக்கப்படுகிறது.

தம்மீது குற்றம் வருவதற்கு முன்னதாகவே, அதிலிருந்து தம்மைத் தூய்மை செய்து காத்துக் கொள்ளுதல் வேண்டும். அவ்வாறு இல்லையாயின் அவர்செய்யும் குற்றத்தின் அளவு நாளும் வளர்ந்து அவரை அழிவில் தள்ளிவிடும். அது நெருப்பின் அருகே வைக்கப்பெற்ற வைக்கோல்நிலை போல் ஆகிவிடும்.

“வருமுன்னர்க் காவாதான் வாழ்க்கை எரிமுன்னர்

வைத்தாறு போலக் கெடும்” (குறள்: 435)

தன்மீது குற்றம் ஒன்று வருவதற்கு முன்னதாகவே அதிலிருந்து தம்மைக் காத்துக் கொள்வதற்கான வழியைத் தேடுவதே அறிவுடைமை என்பது இதன்வழி உணர்த்தப்படுகிறது.

தனிமனிதன் தன்னை மேன்மைப்படுத்திக் கொள்ளும் வழிமுறைகளை அறங்களாக அறத்துப்பாலில் காட்டுகிறார் திருவள்ளுவர். இங்கு தீயின் தன்மைகளைக் காட்டியுள்ளதோடு, அவை தனிமனித அறக்கருத்து விளக்கத்திற்குத் துணையாக்கியுள்ள திறம் தெளிவாகிறது.

பொருட்பாலில் தீ

தனிமனிதன் தன்னைப் போன்ற சகமனிதர்களுடன் கூடிவாழும் வாழ்க்கையே சமுதாய வாழ்க்கை ஆகும். நல்லதோர் சமுதாய அமைப்பின் வழியாகவே நாடும், அரசும், மக்களும் வளம்பெறுவர். அவ்வகையில் சமுதாயம் மேன்மை பெறுவதற்குரிய அறங்களைப் பொருட்பாலில் எடுத்துரைக்கிறார் திருவள்ளுவர்.

தீஎச்சம்

காற்றின் தன்மையைப் பொறுத்தே தீயின் ஆற்றலும் அமைந்திருக்கும். மிகச்சிறிய அளவினதான தீயும் காற்றின் மூலம் பேரழிவுகளை ஏற்படுத்திவிடும். புகைந்து கொண்டிருக்கும் தீயை முழுமையாக அணைக்காது விட்டுவிட்டால் அது மீண்டும் பெருந்தீயாக மாறும். தீ மிகச்சிறிய அளவினதாக இருந்தாலும் அது அச்சந்தரத்தக்க ஒன்றாக உள்ளது என்பது இங்குக் காட்டப்படுகிறது.

தீயைப் போன்றது வினையும் பகையும். நல்வினை, தீவினை, பகை இவற்றை இடையில் கைவிட்டாலும், முழுமையாக நிறைவேற்றாதுவிட்டாலும் விளைவது தீமையே. ஆதலால் இவற்றைத் தீயை முழுமையாக அணைப்பதனைப் போன்று அணைத்துவிடுதல் வேண்டும். இல்லையேல் அவை மீண்டும் வளரவும், தீமை பரவவும் வாய்ப்பாக அமைந்துவிடும் என்கிறார் திருவள்ளுவர்.

“வினைபகை யென்றிரண்டின் எச்சம் நினையுங்கால்

தீஎச்சம் போலத் தெறும்” (குறள்: 674)

என்பதில், “தீயினை முழுவதும் அழிக்காமல், சிறிது எஞ்சிக் கிடந்தால் என்ன செய்யப்போகிறது என விட்டுவிட்டால்

அது பிறகு பெரிதாகி அழிவைத் தர நேரும். அதுபோல, ஒரு வினையை முழுவதும் செய்து முடிக்காமலும், பகையை முழுவதும் அடியோடு ஒழிக்காமலும் எஞ்சி நிற்குமாறு இடையில் விட்டுவிடின் அங்ஙனம் எஞ்சி நின்றவை தீயினது எச்சம்போலப் பிறகு வளர்ந்து அழிவைத் தரும். ஒரு செயலைத் தொடங்கி இடையில் கைவிடுவதும், பகையை ஒழிக்கத் தொடங்கி இடையில் கைவிடுவதும் தீயை அணைக்கத் தொடங்கி, முற்றிலும் அணைக்காமல் விடுவதற்கு ஒப்பாகும்” என்று இக்குறட்பாவிற்குப் பொருளுரை தருவார் தமிழண்ணல். (1999: 279)

தீக்காய்தல்

மானுட வளர்ச்சிக்கும் அழிவுக்கும் ஐந்தன் கூறுபாடுகளே அடிப்படையாக அமைந்துள்ளன. இவற்றின் ஆற்றல்களை நுண்ணிதின் உணர்ந்து தேவைக்கேற்றவாறு ஆளத் தொடங்கினால் நன்மைகள் விளையும். இல்லையேல் அழிவுகள் ஏற்படும். தீயின் ஆற்றலை நன்குணர்ந்து அதனைத் தேவைக்கு ஏற்றவாறு ஆள்பவனே அறிவுடையவனாகிறான்.

தீ தன்னைச் சேர்ந்த யாவற்றையும் அழித்தொழிக்கும். ஆனால் தீயின் துணையின்றி உயிரின வாழ்க்கை இல்லை. ஆதலால் தீயை விட்டு அகலாமலும் அணுகாமலும் வாழப் பழகிக் கொள்வதே சிறந்தது.

“அகலாது அணுகாது தீக்காய்வர் போல்க

இகல்வேந்தர் சேர்ந்தொழுகு வார்”
(குறள்: 691)

தீயின் தன்மைப் போன்றவர்கள் ஆட்சியாளர்கள். அவர்களிடம் பழகுவதால் மிகநெருங்கிப் பழகாமலும், மிகவிலகி நிற்காமலும் வாழ்வதே சிறப்பினைத் தரும் என்ற அறக்கருத்து தீக்காய்தலைக் கொண்டு விளக்கப்படுகிறது.

தமிழண்ணல், (1999: 279) “குளர்காயும் போது நெருப்புக்குப் பக்கத்தில் போனாலும் சுடும். மிக விலகிப் போனாலும் குளர்காய முடியாது. அதுபோல் மேலதிகாரிகளுடன் மிக விலகியும் போகாது. மிக நெருங்கவும்

செய்யாது அளவாகப் பழக வேண்டும்” என்று இக்குறளுக்குத் தற்கால வாழ்வியலோடு பொருந்தவருமாறு விளக்கம் தருகிறார்.

நீருள் நெருப்பு

நீரின் தன்மையும் நெருப்பின் இயல்பும் முற்றிலும் வெவ்வேறானவை. நெருப்பை அழிக்கும் ஆற்றல் நீருக்கு உண்டு. ஆனால், நீரை நெருப்பைக் கொண்டு அழிக்கவும் தடுக்கவும் இயலாது. இத்தகு முரண்கொண்ட இயற்கையின் ஆற்றல்களைக் கொண்டு அறக்கருத்தினை எடுத்துரைக்கிறார். நீரில் மூழ்கியவனை நெருப்பைக் கொண்டு காத்திட முடியாது. அதுபோல கள்ளுண்டு மயங்கியவனைக் காரணம் காட்டித் தெளிவித்தல் முடியாது.

“களித்தானைக் காரணம் காட்டுதல் கீழ்நீர்க்

குளித்தானைத் தீத்துரீஇ யாற்று”

(குறள்: 929)

நீருக்குள் நெருப்பினைக் கொண்டு தேடுதலும் கள்ளுண்டு களித்தவனைத் தெளிவித்தலும் இயலாத ஒன்று. இரண்டின் செயலும் பயனற்றதே என்பது கருத்து.

காமத்துப்பாலில் தீ

தனிமனிதன், சமுதாயம், இல்லறம் ஆகியன சிறப்பாக அமைதல் வேண்டும். ஆணும் பெண்ணும் இணைந்து களவுக்காதலர்களாகி, கற்பவாழ்க்கையில் நின்று, மனையறம்பேணி வாழும் இன்பவாழ்வுக்கான அறங்கள் இப்பாலில் காட்டப் பட்டுள்ளன. இல்லறத்தில் இனிதுவாழ்ந்து, துறவறம் பேணி வாழும் எல்லோர்க்கும் பயன்தரும் வகையில் வாழும் வாழ்க்கையினையே திருவள்ளுவர் போற்றுகிறார்.

தீயின் இயல்புகளை அறத்துப்பாலிலும், பொருட்பாலிலும் அறிவியல் நோக்கில் எடுத்துரைத்த திருவள்ளுவர், காமத்துப்பாலில் தீயினை இலக்கிய நயம்பட எடுத்துரைத்துப் புதுமை செய்துள்ளார். உடலியல் வேட்கையிலும் உளவியல் ஆக்கத்திலும் தீ பெறும் இடத்தினைக் காட்டும் திறம் போற்றத்தக்கது.

“நீங்கின் தெறா உம் குறுகுங்கால் தண்ணென்னும்

தீயாண்டுப் பெற்றாள் இவள்” (குறள்: 1104)

விலகிச் சென்றால் சுடுகிறாள். நெருங்கிச் சென்றால் குளிக்கிறாள். இத்தகைய புதுமையான நெருப்பை இவள் எங்கிருந்து பெற்றாள்? என்று தலைவியின் பண்பினைக் கண்டு தலைவன் வியக்கிறான். இங்கு குளிர்ந்த தன்மைகொண்ட தீயாகத் தலைவியின் இயல்பு காட்டப்படுகிறது.

“நெருங்கினறாற் சுடும்; நீங்கினால் யாதும் செய்யாது; இது யாருங் காணும் புறத்தீயின் இயல்பு. யான் கண்ட இவள் காமத்தீயோ நெருங்குதொறும் குளிரும்; நீங்குதொறும் சுடும். இப்புதிய அகத்தீ இவளொருத்திக்கு மட்டும் யாண்டுப் பிறந்தது? எனத் தலைவன் வியப்பதாக” இக்குறட்பாவுக்கு வ.சுப.மாணிக்கனார் (1990:98) விளக்கம் தருகிறார். காதலில் வெம்மையும் குளிர்மையாக விளங்கும் பாங்கினையும், இலக்கியச்சுவைபட காட்டியுள்ள திறம் நினையத்தக்கது.

காமத்தீ

“நெய்யால் எரிநுதுப்பேம் என்றற்றால் கௌவையால்

காமம் நுதுப்பேம் எனல்” (குறள்: 1148)

காமத்தீ அடக்க அடக்க, மேலும் மேலும் வளர்ந்துகொண்டே இருக்கும். இங்கு தீயின் பண்பினைக் காமத்தீக்கு ஒப்பானதாகக் காட்டுகிறார். நீர் கொண்டு தீயை அணைக்கலாம். நெய்கொண்டு அணைத்தலும் கூடுமோ? என்ற வினாவினையும் இவ்விடத்தில் எழுப்புகிறார்.

அலரும் அம்பலும் அடக்கவொண்ணாதது. அது தீயைப் போன்று அடக்க அடக்க வளர்ந்துகொண்டே இருக்கும். புகைந்துகொண்டிருக்கும் தீ, திடீரென்று நெருப்பாக மாறி, தன் இயல்பினைக் காட்டிவிடும். களவுவாழ்வில் அலர் காதலைக் காட்டிவிடும். தீயும் காமமும் அடக்கவொண்ணாதது என்ற கருத்து இதன்வழி காட்டப்படுகிறது.

“பழிச்சொற்களாம் அலரால் காமத்தை அடக்கிவிடலாம் என நினைப்பது, எரிகின்ற நெருப்பை நெய்யூற்றி அணைத்துவிடலாம் என எண்ணுவதற்கு ஒப்பாகும். அலர் காம உணர்வை வளர்க்குமே தவிர, அடக்காது, அடக்க அடக்கக் கூடுதலாகப் பெருகும் என்ற கருத்தும் உளது” என்று தமிழண்ணல் (1990:449) இக்குறட்பாவுக்கு விளக்கம் தந்து சிறப்பிக்கிறார்.

அழல்போலும் மாலை

மாலைப்பொழுது இணைந்த காதலர்களுக்கு இன்பத்தையும், பிரிந்த காதலர்களுக்குத் துன்பத்தையும் தரும். தலைவனைப் பிரிந்து தவிக்கும் தலைவிக்கு மாலைப்பொழுது அழலாக நிற்பதாகக் காட்டுகிறார் திருவள்ளுவர். தலைவனுடன் இணைந்திருந்த மாலைக்காலத்தில் இனிதாக ஒலித்த ஆயனின் புல்லாங்குழல், பிரிவுக் காலத்தில் நெருப்பைப்போலச் சுடுகின்றது. அது மாலைப்பொழுதின் வரவைக் காட்டும் தூதாகி என்னைக் கொல்லும் படைக்கருவியாகத் திகழ்கிறது என்ற தலைவியின் மனஉணர்வினை,

“அழல்போலும் மாலைக்குத் தூதாகி ஆயன்

குழல்போலும் கொல்லும் படை”

குறள்: 1228)

என்னும் குறள்வழி காட்டுகிறார் திருவள்ளுவர். இதில் உள்ளத்தில் எழும் வெம்மை, புற உலகச்சூழலையும் வெம்மையாக்கிவிட்ட உளவியல் திறம் காட்டப்பட்டுள்ளது.

காதல் தீ

‘காதல்நோயைத் தீ என்றுரைப்பர். என்னைப் பொறுத்தவரை அது தீயன்று; தீயினும் கொடியதாக உள்ளது. தொட்டால் தானே தீ சுடும்; அதைத் தொட்டாமல் விலகியிருந்தால் சுடுவதில்லை. ஆனால் இந்தப் பொல்லாத காதல்போல, விலகினாரைச் சுடுகின்ற ஆற்றல் தீயினுக்கில்லை. அப்படியிருக்கக் காமநோயை எப்படித் தீ என்று கூறமுடியும்? தீயினும் கொடிதன்றோ இந்தக் காமநோய்’ என்று தலைவி வியப்பதாக,

“தொடிற்சுடின் அல்லது காமநோய் போல விடிற்சுடல் ஆற்றுமோ தீ” (குறள்: 1159)

என்னும் குறள் படைத்துள்ளார். தீ தரும் கொடுமையைவிடக் கொடுமை தரக்கூடியது காதலர்ப்பிரிவு. தீ தொட்டால்தான் சுடும். காதலர் படும் துன்பம் தீயைவிடக் கொடுமையானது. தீயின் செயல்பாட்டினையும், காதல் நிலைப்பாட்டினையும் பொருந்தவருமாறு காட்டும் திறம் இலக்கிய இன்பம் நல்குகிறது.

தீயும் காதலும்

தீயில் கொழுப்பை இட்டால் உருகும். தீ கொழுந்துவிட்டு எரியும். தீயின் ஆற்றலை மிகுவிக்கும் இயல்பு கொழுப்பிற்கும் நெய்க்கும் உண்டு. காதலர்க் கூடிப் பெறும் இன்ப உணர்வினை வெளிப்படுத்துவதற்குத் தீயைக் காட்சிப் பொருளாக்கிக் காட்டுகிறார் திருவள்ளுவர்.

“நிணம்தீயில் இட்டன்ன நெஞ்சினார்க்கு உண்டோ

புணர்ந்தாடி நிற்பே மெனல்” (குறள்: 1260)

தீயில் கொழுப்பை இட்டாற்போல உருகும் நெஞ்சை உடையவரான மகளிர்க்கு இசைந்து ஊடி நிற்போம் என்று ஊடும் தன்மை உண்டோ? என்பதால், மகளிர் உள்ளம் கொழுப்பினைப் போன்று கரைந்துபோகும் இயல்பினைப் பெற்றதாகவும், காதலர் உள்ளம் தீயினைப் போன்று அழித்துவிடக் கூடியதாகவும் விளங்குவதாகக் காட்டுகிறார். காதலனைத் தீயாகவும், காதலியை அத்தீயிடையிட்ட கொழுப்பாகவும் கற்பனை செய்து பாலியல் உளவியலை நுண்மையாகக் காட்டியுள்ள திறம் போற்றத்தக்கது.

முடிவுகள் (Results of Findings)

பண்டைத்தமிழர் இயற்கை அறிவினை நுண்மையாகப் பெற்றிருந்தனர். அவர்தம் வாழ்வியல் இயற்கையே முதலிடம் பெற்றுச் சிறந்துள்ளது. உலகம், உலகப் பொருள், உலகின் இயக்கம் ஆகியனவற்றை முன்னிறுத்தியதாக அவர்தம் கருத்தியல்கள் அமைந்தன. அவ்வாறு உலகின் இயக்கப்பொருள்களாக அமைந்துள்ள நிலம்,

நீர், தீ, வளி, வான் ஆகியன பற்றிய செய்திகள் சங்க இலக்கியங்களில் முதல், கரு, உரி என அமைந்தன. திருவள்ளுவர் இவற்றின் தன்மைகளை நுண்ணோக்கி உணர்ந்து, அறவியற்கருத்து விளக்கத்திற்காகவும் இலக்கிய நயமுரைத்தற்காகவும் ஆண்டுள்ள திறம் இதன்வழி காட்டப்பட்டது.

பண்டைத்தமிழர் வாழ்வில் தீ குறித்த சிந்தனையாக்கம் மிகப்பரவலாக இருந்துள்ளது என்பதனை இச்செய்திகள் நமக்கு உணர்த்துகின்றன. தீயின் ஆற்றலை அவர்கள் கடவுளாகக் கருதினர். நன்மை செய்யுங்காலத்து துணைநிற்பதாகவும், தீமை செய்யுங்கால் தண்டிக்கும் என்றும் நம்பினர். தீயினைக் கடவுளாகவும், கடவுளே தீயாக நிற்பதாகவும் கருதினர். தீயின்வழி தூய்மையும், மனமாசும் நீங்கப்பெற்று, நற்பேற்றுடன் விண்ணுலகம் எய்தலாம் என்ற சமயவழிப்பட்ட நம்பிக்கையினையும் கொண்டிருந்தனர். தமிழர் வாழ்வில் தீ பற்றிய கருத்துருவாக்கங்கள் பெருமளவிலான ஆய்வுக்கு இட்டுச் செல்லும் பாங்கு இதன்வழி தெளிவாகிறது.

ஐம்பூதங்களில் தீ பற்றிய திருவள்ளுவரின் சிந்தனைகள் இங்கு ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டன. தீயின் இயல்புகளை ஒளிவிடுதல், சுடராதல், சுடுதல், எரிதல், காய்தல், உருகுதல் என்ற நிலைகளில் விளங்குவதாகக் காட்டுகின்றார். இவற்றைக் காட்டுவதோடு நில்லாமல் இவற்றின் தன்மைகளைக் கொண்டு அறக்கருத்துக்களையும் எடுத்துரைத்துள்ளார்.

அறம், பொருள், இன்பம் என்னும் முப்பால்களிலும் தீயின் ஆற்றலை, அதன் அழிவைக் கருத்துவிளக்கத்திற்குப் பொருந்தவருமாறு காட்டியுள்ள திறம் திருக்குறள் புலப்பாட்டிற்குச் சான்றாக அமைந்துள்ளது.

அறத்துப்பாலில் தனிமனித அறத்தையும், பொருட்பாலில் சமுதாய அறத்தையும், காமத்துப்பாலில் இல்லற அறத்தையும் எடுத்துரைப்பதற்கு ஓர் உபாயக் கருவியாகத் தீயின் இயல்பும் தன்மையும், தீந்திறமும் திருவள்ளுவரால் ஆளப்பட்டுள்ளன.

- ❖ தீயினால் சுட்டபுண் ஆறும் ஆயின் அது வடுவாக நிலைத்திருக்கும். ஆனால் நாவினின்று எழும் சொல் ஆறாத வடுவாக நிலைத்திருக்கும்.
- ❖ வருமுன்னரே தன்னைக் காத்துக் கொள்ளுதல் வேண்டும்.
- ❖ சினம் என்பது தம்மைச் சேர்ந்தவரைக் கொல்லும் தீயினைப் போன்றது.
- ❖ தீ அளவில் சிறியதாக இருக்கும்போதே அணைத்துவிட வேண்டும்.
- ❖ அகலாது அணுகாது தீக்காய்தல் வேண்டும்.
- ❖ நீருக்குள் மூழ்கியவனை நெருப்பினைக் கொண்டு காப்பாற்ற இயலாது.
- ❖ நெருப்பு, தம்மைச் சேர்ந்தாரைச் சுட்டெரிக்கும். காதலர் வாழ்வில் தீ குளிர்மை தரும் ஒன்றாக அமைந்துள்ளது.
- ❖ அலரையும், பெருந்தீயையும் அணைப்பது இயலாது. அது மேன்மேலும் பெருகும் தன்மை கொண்டது.
- ❖ பிரிந்த காதலர்க்கு மாலைக்காலம் அழல்போன்றது.

- ❖ தொடடால் சுடுவது தீ. தீண்டினால் இன்பம் தருவது காமத்தீ.
- ❖ தீயில் நிணத்தைப் பெய்வது போன்றது ஊடல். ஊடலும் கூடலும் காதலர் பெறும் பயனாவது.

என்பன தீயினைக் கருத்துப்பொருளாகக் கொண்டு திருவள்ளுவர் உரைத்துள்ள அறக்கருத்தியல்களாக விளங்குகிறது.

இறுதி முடிவுகள் (Conclusions)

திருக்குறளின் வளமை அதில் ஆளப்பட்டுள்ள சொல், தொடர், பொருள் ஆகியவற்றால் தெளிவாகிறது. திருவள்ளுவர் மானுட மேம்பாட்டினை மையப்படுத்தியே அறங்களை வகுத்துரைத்துள்ளார். அவ்வாறு அறமுரைத்தலில் உலகப்பொருள்களின் ஆற்றல்களைக் கொண்டு விளக்கியுள்ள பாங்கு இக்கட்டுரையால் உணர்த்தப்பட்டது. திருக்குறள் விளக்க நிலைப்பாடுகளில் ஐம்பெரும்பூதங்களில் ஒன்றான தீயின் ஆற்றலையும், தன்மையினையும் அறிவியல் நோக்கில் எடுத்துரைத்து, அதன்வழி அறமுரைத்துள்ள திறம் போற்றத்தக்கது. தீயின் இயல்புகளை அறத்துப்பாலிலும், பொருட்பாலிலும் அறிவியல் நோக்கில் எடுத்துரைத்த திருவள்ளுவர், காமத்துப்பாலில் தீயினை இலக்கிய நயம்பட முரண்பட்ட பொருள்நிலையில் எடுத்துரைத்துள்ளார்.

References

- Ilampuranar, U. A. (1987). *Tholkappiyam, Porulathikaram*. Chennai: Kalaga Veliyidu.
- Manikkam, Va. Suba. (1990). *Tamilkaathal*. Chennai: Manivasagar Pathipakam.
- Manikkam, Va. Suba. (1990). *Valluvam*. Chennai: Manivasagar Pathipakam.
- Nalayira Duvya Pirabantham, Perumal Thirumozhi. (1998). Chennai: Lipco.
- Porko. (2010). *Thirukural Uraivilakam (Vol 1-4)*. Chennai: Pumbozhil Veliyidu.
- Tamil Agarathi. (2010). Chennai: Saratha Pathipagam.
- Thamilannal, U. A. (1999). *Thirukural Nunporulurai*. Madurai: Menatchi Puthaga Nilayam.